

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Kr. Kristensen): Der har fra flere Sider indenfor Udvalget været nogen Betænkelighed ved at gennemføre Lovforslaget, som det er forelagt, Betænkeligheder, som gik i to forskellige Retninger. Hvis § 2 vedtages, gives der Kommunerne Tilladelse til at eftergive Fattighjælp for gamle, der staar for at skulle opnaa Aldersrente; dette kunde føre til, at der blev noget uensartede Vilkaar for de gamle, idet en Kommune kunde vedtage en saadan Eftergivelse af Fattighjælp og en anden ikke, og at det vilde være uheldigt, vil sikkert enhver indrømme. Endvidere har man fundet det uheldigt, hvis Virkningerne af Fattighjælp helt opheves; det bør dog være saaledes, at de, der bestræber sig for at klare sig selv, faar en Præmie fremfor dem, der ikke ønsker det. Men da det er en Fordel for Kommunerne, at de gamle faar Aldersrente i Stedet for at være under Fattigforsørgelse, kunde der være en Fristelse for Kommunerne til ikke at være alt for kritiske ved Eftergivelse af Fattighjælp, men eftergive den, uanset om de, der er under Fattigforsørgelse, selv er Skyld deri eller ikke. Jeg vilde mene, det var forkert at ordne det paa en saadan Maade, at Fattighjælp, som virkelig er forskyldt, ikke faar sin Straf. Hvis man imidlertid i § 2 skulde indføre Ændringer sigtende til at undgaa dette, maatte der foretages en Del Undersøgelser, og dette vil være ugørligt indenfor den korte Tid, der er levnet til Lovforslagets Gennemførelse. Derfor er man i Udvalget blevet enig om at stryge § 2 og indskrænke sig til at gennemføre § 1. Det svarer ogsaa til, hvad der er sket i lignende Tilfælde, baade 1906, 1909 og 1912. Udvalget indstiller derfor enstemmigt to Ændringsforslag. Det første er nærmest en formel Ændring med Hensyn til Fattiglovgivningen i Sønderjylland; det andet gaar ud paa, at Lovforslagets § 2 udgaa. Ændringsforslagene er tiltraadt af Indenrigsministeren, og jeg skal hermed anbefale dem til Vedtagelse her i Tinget.

Haurum: Som det fremgaar af Betænkningen, er det ikke med overdreven

Glæde, at vi fra Socialdemokratiets Side er gaaet med til denne kraftige Beskæring eller rettere sagt Halvering af Lovforslaget. Naar vi alligevel har gjort det, har det været under det stærkeste Pres. Vi har været bragt i en saadan Tvangssituation af Regeringspartiernes Repræsentanter i Udvalget, at hvis vi overhovedet ønskede at faa noget ud af dette Forslag, havde vi ikke noget Valg, men maatte overgive os og gaa med til at slette den Paragraf i Forslaget, som egentlig for os stod som den vigtigste. Det var rent ud en Betingelse fra Regeringspartiernes Side, at § 2 skulde falde bort; hvis vi ikke vilde gaa med dertil, vilde disse Partiernes Udvalgsmedlemmer overhovedet ikke have stillet noget Ændringsforslag, og Resultatet var derefter blevet, at der intet var kommet ud af Sagen, saa at heller ikke de Mennesker, som falder ind under de i § 1 anførte Bestemmelser, vilde have faaet Mulighed for at komme bort fra Fattigvæsenet. Vi er med andre Ord tvunget til at gaa frivilligt med; saaledes kan man godt udtrykke det.

Jeg vil da gerne paavise, hvad Gennemførelsen af Lovforslaget med de her foreslaaede Indskrænkninger vil betyde. Derved opnaar vi, at Kommunerne kan give Borgerretten tilbage til adskillige af de Mennesker, som jeg omtalte ved første Behandling af Lovforslaget. Vi kan give dem Adgang til at forsøge en ny Start, de kan nu straks begynde forfra, om man vil udtrykke det saaledes. Forholdet er jo dette, at i humant styrede Kommuner kan man med den alt bestaaende Lovgivning, efter at et Aar er gaaet, bringe disse Folk tilbage fra Fattigvæsenet, men ikke før.

Føringelsen ved de foreslaaede Ændringer kommer udelukkende til at gaa ud over de gamle. For dem gælder jo ikke det samme som for unge, arbejdskraftige, arbejdsdygtige og arbejdsvillige Mennesker, som en Gang i sin Tid er kørt fast og kommet ind under Fattigvæsenet. De gamle kan jo ikke starte paa ny. De gamle, som faar Fattighjælp eftergivet, er ikke i Stand til i Morgen at tage fat og ernære sig selv, og naar § 2 falder bort, har de næsten ingen anden Udvej end at ty tilbage til Fattigvæsenet. Alle de gamle vil ved den Ændring, som Regeringspartiernes Repræsentanter her foreslaar, blive ladet tilbage. Overfor de gamle lyder der ikke noget om, at de ikke skal blive glemte. De bliver ladet tilbage, men der bliver ikke givet dem